

Gabriel Sandu

Elfelejtettem

Fordította Nagyosy Tímea-Vanda

Megjegyzés:

A szöveget bárki teljes szabadsággal feldolgozhatja, színpadon számos módon variálható. Elő lehet adni tévéshow-szerűen, zenével töltve ki a szükséges szüneteket, vagy elmondható egy pszichológiai rendelőben. Vagy az egyik szereplő jelenlétében. Elmondható egy evangélikus templomban vallomásként arról, hogy mit is jelent egy ortodox pszichózis, vagy előadható szabadtéren, komédiára összegyűlt sokaság előtt. Ami csak a beszédstílusból derül ki, hogy a szöveg a főszereplőnek több fejlődési szakaszát követi végig. Emellett nem kell feltétlenül egyszemélyes darabként játszani. A darabban megjelenő szereplők megjelenhetnek a színpadon, kivetíthetők, vagy akár hiányozhatnak is a játékból. Mindenkinek saját kreativitására van bízva. Az egyetlen kérésem, hogy bárki, aki a szöveggel dolgozik, ezt kellő komolysággal tegye, tudatában annak, hogy ez egy igaz történet, ami többéves pszichoterápiás munka eredményeképp született.

Marius:

Nem volt egyszerű

Végig gyermekkoromban

anya

rá volt kattanva

a meggyőződésére

hogy én vagyok a Jézus Krisztus,

Yooo

(keresztény hiphopzene a háttérben)

Ezt csinálta anya

Járkált körbe-körbe, az egyik lába rövidebb

És azt mondta,

Hogy megtermékenyítette a szentlélek, és így

bumm, megjelentem én,

Jézus

Hahaha

Nevesetek csak, de én,

Énbelőlem tévésztár lett

Az egész ország nevetett

Hahaha, meghaltunk a nevetéstől

Hogy mikor kezdtem rájönni

Hogy

Lehet

Hogy ez az egész
baromság?

Korán. Mert hülye, az nem vagyok.

Ezt mondták később a központban. Te, Marius, néma vagy te, *de hülye, az nem*

De hogy pontosan, pontosan mikor jöttem rá?

Hát

Amikor ránk szállt a tévé

Ott a garázs előtt, ahol aludtam

Igen, akkor egy garázsban laktunk /

jól van?????

Jött az összes *olyan* riporter és *úgy* néztek

Ahogy azokat szokás nézni, akiknek **ELMENTEK OTTHONRÓL**

De na, igazából akkor *jöttem rá*, amikor elvittek a gyermek-VÉD-elmisek

Mármint, amikor először elvittek

A központba vittek
otthagytak pár órára a folyosón

Senki le se szart

(kilélegez, belélegez)

Tökéletes volt!!!!

Tévések nélkül
szomszédok nélkül
mindenféle kíváncsiskodók nélkül, akik azért jönnek, hogy lefotózzák a mi szaros garázsunkat
Még a gyermek-VÉD-elmisek nélkül is
Me'hogy ők /

Attól a naptól, hogy elvittek
Nem szóltak többet hozzám

Mármint

Elkezdtek beszélgetni, mintha ott sem lennék, mintha felszívódtam volna teljesen
Kis *molekulákba*

És mintha nem *tudnék* románul

Tö
ké
le
tes

Volt.

Eltűntem. Egy álmom vált valóra

Kábé mikor hétéves voltam, azt mondtam anyámnak

Ha Isten fia vagyok
És
Vannak
Képességeim

Miért
Nem
Tudok
Egyszerűen
Eltűnni

Teljesen

Ti ezt nem érthetitek, mondom én
Ezek olyan dolgok, amiket csak ha átélsz, akkor értesz meg igazán

Úgy néztek, hahaha
Ember, faszák vagyunk. Ti a tiétekkal, én az enyémeikkel. Mindenki a saját furcsaságaival

Te, de azok a nők a gyermek-VÉD-elmisektől úgy csináltak, mintha az, akinek az első naptól fogva azt mondja valaki, hogy ő Jézus, az teljesen hülye lenne

De én OK voltam, csak hogy tudjátok,
Értettem, de nem tudtam, hogy mondjam el
Így
szavakban

A gyermek-VÉD-elmi központban

Elkezdtem felszededegetni a linóleumot
boldogságomban
hogy nem kell többet imádkoznom

Hogy senki le se szar

Mire valakinek eszébe jutott, hogy én is ott vagyok, az egész szobából felszedtem a linóleumot

még el is kezdtem beszélni

Hangosan
Én, aki csak halkán beszéltem

Én, baszki, aki sosem beszéltem
Azon kívül, hogy

Igen, nem
Istenem
Segíts

Eleinte szótagoltam

Aa-nya

Pa-pa

Pa-pa

Pi-pi

La-la

12 évesen mint egy hatéves

de gyorsan helyrejttem

Nézd, milyen jól beszélek, most már semmi gondom
jééééj

Két év után a központban

Egy pszichológusnő

Kedveske

Kicsit öregecske

De nem a legöregebbik

Így

Két életkor

Közötti

megkérdezett:

Hi

Ány

Zik

A

N

Y

A

Széthajgáltam mindent

Ütöttem mindent

Őt

Is

És

Aztán

Sírtam

Amíg

Már nem bírtam

De nem azért mert

H

I

Á

N

Y

Z

O

T

T

Anya

Hanem
azért
mert

elfelejttem

őt
teljesen

És a
PszíChoLÓGus néni

eszembe juttatta

amikor én már azt hittem
Hogy eltűnt

Teljesen.

Oké.
Hiányzott. Hiányzott, mint ahogy egy takaró hiányzik, amibe sokáig burkolóztál

De nem vágytam rá

Ti ezt nem érthetitek
Ezek olyan dolgok, amiket csak **ha átélsz**, akkor értesz meg

Anyám egyfolytában odatett imádkozni
Mit még

De nem akárhogy

Hanem ahogy ő akarta. Velem ismételte az imádságokat

szóról szóra

Amíg úgy nem mondtam, ahogy ő akarta

Hát,

nem beszélhetsz úgy a mennyei apáddal, ahogy neked jólesik

Pfff, néha nagyon eltúlozta, *most komolyan*, mit még

sok félelme az étellel kapcsolatban

az

igazi

étellel,

beteljesedett

It all just sux

Anya azt mondta: az iskolában nem tanítanak semmit, én nem adatom iskolába

Anya azt mondta: az összes gyermek hiéna, csak kihasználják egymást, én nem hagyom játszani velük

És így volt, mit még

Egyébként, bolond volt. Tudom

~~Fuck everything fuck you all I love my mom no matter what~~

=====

Egy csomóan kérdik: ember, te tényleg Jézus Krisztusnak hitted magad?

Igen, ember, a názáretinek, mi bajod

HAHAHAHAHAHAHAHA
 HAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA
 HAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA
 AHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA

Viccelek

Mi bajod

Ember, én azt SEM tudtam, ki az a Jézus

Mit értsek meg azon, hogy meghaltam a kereszten és feltámadtam, *sanki* mikor minden, amit ismertem, az a garázs volt

GALACON

Akkor *viccesnek* tűnt, gondolhatod

Akkor azt mondtad nekem... te vagy a Power Rangers

És én azt mondtam, Oké

És azt mondtad: Szupererőim vannak

SZUPER – OKÉ!!!!

Jó, tényleg egy szar helyzet volt, hogy 12 éves koromig tényleg nem tudtam, hogy apám *nem az apám*

(pár másodpercig egy nézőre koncentrálok, aztán:)

Na ne nézz már így, képzeled el, hogy anyád minden nap azóta, hogy megszületted, azt mondja hogy *apád egy parazita, akit etetünk kell, a faszomba*

Amúgy is, ő sosem jött haza
Meg is értem, minek a francért

Abban a garázsba
a színek
búzlóttek

Nem, nem, **ERRŐL NEM BESZÉLEK**

(lesüti a szemét, egy pillanatnyi szünet)

Ember, megegyeztünk, hogy erről nem beszéllek
Tudom, hogy ismétlem magam, de arról tényleg nem beszéllek
Csak egyszer beszéltem róla
Kényszerítettek
A peren
Akkor még csak nem is tudtam jól beszélni
Nem beszéltem ilyen jól, mint most
baszki, most már messziről látszik, hogy jól beszéllek

És-és-és ne-ne min-mind baszogassatok, hogy elismételjem

elfelejtettem

Minek mondjam el, ha nem akarom elmondani????
MINDIG VAN VALAMI, AMIHEZ RAGASZKODTOK

Jól van na, elég, oké, elmondom...

(lesüti a szemét, összeszedi magát)

Rosszul vagyok tőle, de jól van, jól van, elmondom

Szóval. Otthon voltam,
Mi? Nem, nem volt otthonunk! A garázsban na, így mondtuk a garázsnak, otthon

Ott volt a Tiszteletes úr, aki mindig berúgott apával
Befogadott a garázsába, mikor elvették a házat, amiben addig éltünk

Na mindegy, hosszú történet, a Tiszteletes úr jó ember volt

A NEGYEDBELI TEMPLOM PAPJA

Semmi kötelessége nem volt velünk szemben
HÍVŐ EMBER VOLT

Az ilyen emberek, akik számítanak, nem...

na így

Nem volt wc-nk. Nem mondom meg, hova csináltuk
Mert szégyellem

„Jézus Krisztus sosem szarik” viccelt a kamerás a PRO-tévétől, amelyik azzal
a riporterlánnyal jött
Azon a napon

De várj
Még nem vagyunk ott
Mindjárt

Ott volt pár hívő
Anya ismerte őket
A tiszteletes úrtól
Jöttek folyton

Hogy megkérjenek

Hogy segítsék rajtuk

És én elmondtam nekik, hogy miatyánk, aki a mennyekben vagy

Ők sírtak
És hagytak az asztalon
pár bankjegyet

A
D
O
M
ÁÁÁÁ
NY

Az egyik nem jött többet
Úgy hívták, Christi
Nem hagyta őt többet **anyu**

(sír)

~~NAGYON~~ szerettem őt. Jó ember volt
De nem volt jó, amit csinált
Így van
Nem volt jó
De én azt honnan tudjam

~~És nagyon szerettem, beismerem, nem szégyellem magam~~

Anya üvöltve tette ki

ÜVÖLTVE

A saját gyermekeiddel csináld ezt, azt mondta
Te pedofil
Beteg
Ami
Vagy
Hogy égnél el a pokol tüzében

Anyám két szempillantása alatt mentem el otthonról
Jött egy csapat.
A PRO-tévéből
Egy kamerás
Egy riporterlány

Bejöttek a házba
És én nem igazán bírtam velük maradni. Elkaptam a giardiát. Valami bélféreg. Mind
mentem arrébb és arrébb a veder felé, amelyikbe szartam, egy függöny mögött
A csaj azt mondta
Hogy eléggé
Búzlík
De anya gyorsan közbelépett: Ő Jézus Krisztus, csak nem akarod, hogy kint szarjon a bokrok
közt

Menj ki te, ha nem tetszik

És nem ment ki.

Két szarás közt elkaptak és elkezdtek filmezni

Vannak látomásaid?
Nem igazán, inkább anyának vannak
Akarsz iskolába menni?
Én akarok, de anya azt mondja, az nem jó

Akarsz játszani a többi gyerekekkel?
Akarok, de

Eltette a kamerát
A riporterlány

Ez rendesebb volt. Fiatalabb. Nagyon kedveltem. A vállamra tette a kezét

Megkérdezett

„Marius, ki akarsz kerülni innen?”

IGEN

FLORIN, GYERE, FILMEZZÜNK EGY JELENETET Marius-szal KINT IS

És elmentünk

Anya csak akkor fogta fel, mikor már az autóban voltam
Pizsamában,

Jött utánunk a sánta járásával

Hipp hopp
Csissz csossz
Koncentrikus körökben

ÉN már szartam össze magam, ott a PRO-tévé autójának az ülésén
Azokban a napokban egyfolytában szartam össze magam

És anya
Hipp hopp az autó mögött
Csissz csossz

üvöltött

Marius
NE HAGYD
HOGY MEGFESZÍTSENEK

MÁSODJÁRA

18 évesen tényleg éreztem, hogy betöltöm a 18-at. Igazi jó nagy buli volt. Petre, aki a legjobb barátom volt, amikor a központba érkeztem. Azt mondta, hogy Németországba megyünk dolgozni

Mert ITTMÁR NEM LEHET BÍRNI

Stoppoltunk
Kéregtünk ételt
Petre idősebb volt
Jobban tudta
Mit kell mondani
Az embereknek
Hogy segítsenek rajtunk

És mit kell csinálni nekik,, hogy segítsenek rajtunk

Először Kölnben laktunk a Ferbunstrassén
Egy lakásban sok fiúval, akik kabátokat adtak el
Idősebb fiúk, mint mi
Afrikából

Páran Moldovából
Nem tőlünk
A Pruton túlról
Mi voltunk az egyetlen románok

Befogadtak
Hogy guccit áruljunk egy lepedőről
Jött a rendőrség, vették a lepedőt a hátadra
Úgy tettél, mintha sétálgatnál a tarisznyáddal a válladon

De nekem
Nem igazán volt ehhez energiám
Nem tudom, érzed, mikor nem erre vagy kitalálva

Nem tudom, mennyire érted, ezek olyan dolgok, amiket csak ha átélsz, akkor értesz meg

Nekifogtam kisebb dolgokat árulni

Kokain extasy mdma keta trip minden, amit akarsz

erre jobban ráállt a kezem
Valahogy intimebben érintkeztem így az emberekkel

Én, hogy annyit nem beszéltem, nehezemre esett
a táskáknál folyton kiáltozni kellett

GUCCI GUCCI GUCCI ARMANI BOSS EREDETI BOSS

Nekem nem igazán ment, nem volt hozzá erőm

És a nyelv is új volt

itt a másikonál
 muszáj
 volt
 visszafogottnak lenni

odalopóztál az emberhez: **du willst etwas?**

Sok barátot szereztem így
 Akikre számíthatok
 Értékelnek
 A barátuknak tartanak
 Nem mint Petre, aki összeköltözött eggyel, megházasodott és többé nem hallottam felőle

Micsoda szégyen

Mikor eladsz
 Sok mindenki házába bemész

És
 Én meghallgattam őket és nekik tetszett ez.

Olyan volt, mint mikor az emberek imádkoztak, mert elhitték, amit anya mondott, hogy Jézus vagyok és adományoztak

Csakhogy most megadtam, amire szükségük volt
 és
 nem mondtam többet, hogy miatyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved
 legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is, és ne vígy minket

Az árat mondtam csak

És ugyanúgy, mint mikor kisebb voltam

Egy kis plusszért
 Voltak páran
 Férj és feleség
 És én néha megengedtem

Hogy

az idegeim

Nem szeretek erről beszélni, mert ez olyan, amit

Elfelejtettem

tudjátok?

Németországban sok mindenkinek van rá szüksége, hogy meghallgasd. Van, aki nem is beszél mással a dílerén kívül. Befogadnak a házukba. Ez a megegyezés része. Ez az ő pszichoterápiájuk. Van, aki szereti, ha veled tolhat. Van, aki szereti, ha úgy teszel, mintha tolnál, pedig tudják, hogy nem tolsz. Más megérti, hogy nincs kedved, hogy az, hogy eladod, hogy benne vagy, nem jelenti azt feltétlenül, hogy tolod is. Volt egy alak, egy úriember, 38 éves volt, olyan szőke hajjal, mint a reggeli gabonapehely, kicsit őszes, sötétkék szemmel, az a fajta kék, mint a PRO-tévé emblémáján és pár keskeny vonallal a homlokán, amelyeket, miután betolt egy kis ketát, egyből megkért, hogy megáldjam

Azt mondta

Olyan keze mint neked

Senkinek sincs

Képességeid vannak

Nem tudta, ki vagyok, honnan származom. Egy egyszerű személy volt, németül beszélt velem, én egy keveset megtanultam, épphogy megértsem. Egy idegen ember volt, aki azt mondta, hogy képességeim vannak

Nyilvánvalóan bolondnak tűnt, de ki voltam én, hogy ezt elmondjam neki, heheheheh.

Míg vette az árut, én megáldottam a ráncokat a homlokán és mindent, amire kért

A kezeimmel

Az ajkaimmal

Amivel ő akarta

Hogy értsük meg egymást: nem szeretem a férfiakat, nem szerettem őket sohasem. A nőket szeretem. És az úr (Wassner) is a lányokat szerette. Egy román lánnyal volt, egy jó csajjal, fiatalal, akinek volt ez az **izéje** a gerincével, kerekesszékekben volt. Asszem, emiatt is lettem olyan kedves neki. Eleinte megkért, hogy vigyem kicsit ki, amikor a férfi dolgozott, kedvelt engem, mármint na, fizetett azért az időért, de én is kedveltem.

Na és így, lassan-lassan, a nagy kockaköves járdán tologattam fel s alá Elenát

Szerintem arra gondolt, hogy ez az Elena, aki sosem beszélt, élvezett a saját nyelvén, románul beszélgetni, egy románnal

Mit csináljon egész nap a kerekesszékekben, mikor csak néz a messzeségbe

Nem is jön, hogy elhidd, szinte megszakad a szíved. Egy ilyen szép lány, hogy így szenvedjen. Valamennyire érezte a lábait, de kibíráhatatlanul fáj a háta, mikor járnia kellett, és éjszaka is fáj, néha üvöltött, sokat volt nyugtatózva.

És az egész agy autóbaleset miatt. Wassner úrral. Az ő hibájából. Neki semmi baja sem lett.

Elena nem igazán beszélt hozzám. Se németül, se románul.

Egy nap azt mondta
Segítesz járni? Megtartasz a derekamtól?

És a nyakam köré támaszkodott az egyik karjával, a másikkal a lábát tolta
És megtett pár lépést, azt mondta

Ezek az elsők lépések, amiket megteszek, mióta ebbe a szaros országba jöttem

Mikor Wassner úr meghallotta ezt, azt mondta, ez a bizonyítéka a képességeimnek mikor oda-
tesz, hogy megáldjam a ráncokat a homlokán, azt mondja, hogy érzi, ahogy elnehezedik a feje,
és miután én hozzáérek, könnyebbé lesz. Azt mondja, hogy azok a ráncok a homlokán gondo-
latok, amiktől nem tud menekülni

Nem igaz, mondtam neki
Azok ráncok, Wassner
A gyermekeknek is vannak ráncaik
Hát, mondta ő

Vannak gondolatok, amiktől
Nem tudnak menekülni
A gyermekek sem

Továbbra is vittem Wassnernek a ketamint és a bélyegeket, de folyton csak a sétára gondoltam
Elenával a járdán. Akinek nem mindig volt kedve kimenni és nem mindig volt kedve megpróbálni
lábra állni, a nyakamra támaszkodva
Én meg próbáltam motiválni, megmutatni neki, hogy meg tudja csinálni.

Oda jutottam, hogy vártam a szerdákat, hogy vigyem a ketamint és a bélyegeket, csak hogy újra
láthassam Elenát.
Egyszer, amikor a kockaköves járdán sétáltunk a tömbház előtt, láttam Wassnert az erkélyen – az
első emeleten – sírt

Amikor felmentünk, megölelt, azt mondta: Elena csak akkor él, mikor veled van

Egyik szerdán, a fejével a tenyeremben, miközben gyógyítottam a ráncait, Wassner elmond-
ta, hogy nem volt semmilyen autóbaleset, hogy Elena mástól maradt félig lebénulva
De nem akarta elmondani, mitől

Úgyhogy elvittem Elenát a szokásos sétánkra, feltettem a karját a nyakam köré, tartottam a háta közepétől és mintha jobban mozgott volna, mint általában, szóval kihasználtam ezt és megkérdeztem, mi történt igazából

Rámnehezedett a teljes testsúlyával, nem tudtam, hogy egy ilyen vékonyka lány lehet ilyen nehéz. Ennyit mondott:

„megölöm”. Miért?

„elmondta neked”.

Csak azt, hogy nem volt autóbaleset. Mi történt?

„hogy basznám meg a drogos németét”.

Miért?

„Mert mióta megismertelek téged, elfelejtettem”.

Bementünk a házba és betoltunk pár csikot Wassnerrel. Én koxot, ő ketát. Én egyre éberebb voltam, ő egyre szédültebb. A tenyerembe engedte a fejét. Hogy megáldjam

Másodjára aznap

Mondtam, hogy engedje el magát

És bevertem a fejét a faasztalba, egy mocskos villába

Avokádós volt

Most már kicsit véres is

A kerekesszék hátán levő dobozba begyömöszöltünk pár csereruhát, el akart vinni egy szűzmáriás díszárgyat is, ez valami katolikus szimbólum?, nem tudtam, hogy katolikus, katolikus vagy?

– Nem, de tetszik ez a szobor. Elegem van abból, hogy férfiakhoz imádkozom csodákért és csalódást okoznak. Egy nőtől legalább sosem számítok semmi jóra

Az én négy négyzetméteres szobámban laktunk, ahol csak a kis matrac és Elena fért el, a szék a folyosón maradt akadályként a lakótársaimnak, afrikaiaknak és moldovaiaknak. Ott csináltuk először. „Ebben a pózban”, mondta. „Csak ebben a pózban érzek bármit is”

És forgatta a szemeit, azt mondta, hogy nem gondolta volna

Hogy még képes rá

És elmentünk mindketten, egyszerre.

Azt mondta „csodálkozom, hogy nem tettél oda, hogy leszopjalak”

„sosem fogok olyat kérni tőled, amit nem akarsz”

„ki mondta, hogy nem akarom? Csakhogy kicsit nehezemre esik lehajolni, merthogy”

És nevetett, és én is mosolyogtam

És a sarokban, az ablak mellett megláttam anyám

Szűz Mária mellett
Akit Elena hozott el Wassnertől,
Összetett kezekkel
Egy bézs kendővel a kis fején

Lóbálva a sánta lábát
Szemrehányóan

Még árultam drogokat, hogy legyen mit együnk, de semmi kedvem sem volt hozzá, egész nap Elenával akartam maradni. A kliensek sem kerestek, elvesztettem a türelmem, hogy hallgassam a sok szarságukat és ők nemcsak valakit akartak, aki tönkrevágja a szervezetüket, hanem valakit, aki meghallgatja a zagyvaságaikat, én meg egész nap Elenát akartam hallgatni, aki amúgy nem beszélt soha

Egyik éjjel, bevettem valami DMT-t, anyámmal álmodtam
Aki

Szidott
Hogy a lustaság egy kurva
Hogy ő szűzmária
Hogy meg kell mossa a lábam a hajával, hogy beteljesüljön

Elena elkezdett egyre többet járni
Egyik nap megláttuk ezt a táncterápiás kurzust
Mindenképp el akart menni
És elmentünk

Voltak ott mindenféle fogyatékossgal élő emberek, akik azért jöttek, hogy visszanyerjék a mozgáskoordinációjukat. Ott tangóztam vele, ott ismertem meg egy újságíró, aki egy interjút akart Elenával. Hogy mondja el a történetét. És nem tudom, miért, Elena – aki alig beszélt – el akarta mondani neki. És elmondott neki mindent. Olyan dolgokat, amikről én nem is tudtam. Dolgokat, amik feldühítettek. És megjelent egy német oldalon kiemelt címmel és egy képpel a tangóról és ahogy az ölemben cipelem

Amennyire meg tudtam érteni az én németemmel, fájt

Die ehemalige rumänische Prostituierte, die nach einem „Arbeitsunfall“ gelähmt war, hat ihre Kräfte durch therapeutischen Tango wiedergewonnen / egykori, egy „munkabaleset” során lebénult román prostituált terápiás tangó által nyeri vissza az erejét

Fájt. Nem azért, mert Wassner egyik volt kliensem volt, hanem mert bár nem beszéltünk sokat, úgy döntött, hogy hazudik nekem

„Nem hazudtam neked” – erősködött ő. „Vannak dolgok, amikre egyszerűen nem akarunk emlékezni.”

„Igen, és? Ki vagy te, hogy ítélkezz fölöttem?”

De az újságíró jól fizetett a történetért. És Elena azt mondta, hogy miért nem mondom én is el a történetem? Nézd, jót is lehet ezzel tenni

Romániában biztos nem ad senki két banit se rá

De itt, a németeknél, itt igen.

Az anyád azt hitte, hogy Jézus vagy, és minden idióta hozzád járt imádkozni

tudod te, hogy ez mennyi euróban?

Nem szerettem, amikor így beszélt a pénzről

Ne beszélj így, megijesztesz

Miért? Én üzletasszony vagyok! Azt hitted, hogy azért, mert ehhez a székhez vagyok kötve, még nem érhetem el, amit akarok, mindig a mások sajnálatától kell függyjek?

Eleinte egy elég zavaros német oldalon jelentem meg, de rendre, miután meggyőződtek arról, hogy igaz a történet, végigvettek a deuschlandi pletykátévék, amik youtube-ról lopott képeket mutattak anyámról, és kérdéseket tettek fel nekem, és én elmondtam ugyanazt többször a rossz németemmel, és a közönség hahotázott, egyszer az egyik végigröhögte az egész adást, azt hittem, hogy fel fog robbanni, hogy meg fog fulladni

Elena azt mondta:

„Én a saját bőrömön tapasztaltam, hogy mire képesek ezek a németek, most te is meglátod. Veled szemben mosolyognak, aztán mikor alkalmuk nyílik rá, élve esznek meg.”

Egyszer elhívtak egy interjúra egy kávézóba, egy temetőben

Egy kávézó egy temetőben. Igen

Odamentem a bárhoz, kértem egy kávé és megkérdeztem a fiatal lányt, aki ott dolgozott

Ez tényleg egy rendes kávézó vagy csak az adás dekorja

Mosolygott, ideadta a kávé, és azt mondta

Ez egy kávézó. Nyitva van minden nap. Sok család jön ide, hogy a napsütésben lazítsanak, hétvégénként.

Elképzeltem a németek szőke gyermekeit az asztalok és a keresztek közt szaladgálva

Asszem csak a németek tudnak ilyen lezserül lazítani egy temetőben

A csaj a bárból be volt bugyolálva egy sálba, mint a muzulmánok. Rájöttem, hogy egy muzulmán országból származik. A hozzám hasonlóan tört németéből rájöttem, hogy nem itt született

De eléggé elemében volt. Keresztek és halottak közt, kávékat osztogatva, teljesen beilleszkedve

Milyen végtelen is a képességünk arra, hogy bármit megszokjunk

Ez a dolog a fizetett interjúkkal hónapokig ment, ennek a népnek a szüksége arra, hogy felsőbb rangúnak érezze magát, hogy azt érezze, segítő kezet nyújt a nyomorultaknak, abban a pillanatban végtelennek tűnt.

Én elmondtam nekik, hogy milyen pszichózist éltem át, ők rohantak a pénzzel, a nép meg sírt otthon a tévé előtt, és arra gondolt, hogy milyen nyomorban vagyunk mi Romániában

a pénz jó volt, de még a jó pénz is elvész

És Elena elkezdett egyre többet és többet menni a saját lábán

Elkezdett egyre távolabb és távolabb menni tőlem

Amíg egy nap teljesen elment

Otthagyta a tolésekét, amiben az utolsó évben vittem, a folyosó közepén

Letiltott facebookon

Instagramon

Whatsappon

Küldött egy mailt, amiben megírta, hogy megismert egy nálunk kicsivel idősebb férfit

És hogy ne haragudjak meg

A széket nem viszi el

Amúgy sincs már szüksége rá

És amúgy is

az vett neki egy másikat, egy jobbat, városi használathoz kialakítottat

Megkerestem a szenegáli munkatársam, Ickane facebookján, és elolvastam az első posztját az utcán, hogy nem találtam többet otthon

„a boldogság kettőt jelent”, ezt írta

A képeknél, amelyikbe beteggelték, találtam egy képet róla

Egy klubban

Egy klubban volt, szexi ruhában. A saját lábán.

Ickane egy időben látta meg velem, és azt mondta, hogy teljesen elvörösödtem, és hogy inkább ne is nézzek oda, mert rosszul leszek

Aztán Ickane azt mondta: nézd a jó oldalát,

Legalább meggyógyult

Mióta Elena elment, a beszédem elkezdett újra
rosszabbodni
Sajnáltam, hogy megint ilyen nehezen beszélek, egy jó ideje

H
E
L
Y
R
E
J
Ö
T
T
E
M

Egyszerűen megfeledeztem róla, hogy valaha így beszéltem

Németországból Romániába John hozott vissza, egy angol, egy szervezettől, a tévéből ismert

Azt mondta, ad szállást
Ételt
Pénzt
Mert kapott valami pályázati pénzt

Hogy csináljunk rólam egy színdarabot
Az egész történetemmel
Hogy mi mindent éltem meg
22 éves koromig
És hogy mi minden jön még ez után
Hohó, azt mondta John

Egy örömmel teli teljes élet vár rám ezután

Riiiiiiiiight

És a kezembe adott színeket
És golyóstollakat, és azt mondta, hogy írjak le mindent, amire emlékszem
Hogy „visszanyerjem a múltat”
Oh, milyen gyönyörű irodalom, mondta a nő, az író, aki segített írni, csak hogy ugrasson

Én írtam
John lelépett
Vissza oda, ahonnan jött
És én itt maradtam ezekkel a románokkal

Rendes emberek
Nagyjából
Egy csapat. Ez az író

Megrendezett mindent, mit leírtam
Odaadta valami színészeknek
És
Elhívtak, hogy meghallgassam

Szépen elmondták
Egy kicsikét
Túlzottak tetszett
De
Tetszett

Ma éjjel anyámmal álmodtam
Szaladt sántán
A rövidebbik lábával
Körbe-körbe
Egész a tévé elé
Ahol egy német csatornára kapcsolt
És megjelentem én
És elmeséltem
Hogy hogyan voltam Jézus
És az emberek nevettek
És anyám felmászott az ágyra
Hogy jobban lásson

Betakarózott a koszos ágyneműjével
Amit senki sem cserélt ki, amikor magára pisált
Mert apám is elment és nem volt ki

Hallott
Látott
De nem értett németül
Hallott
Látott
És

sírt

Fin